

Črni šal.

(Puškin.)

Kot blazen oziram na črni se šal
In v dušo zajeda se bridka mi žal.

Ko bil lahkoveren sem, mlad in vesel,
Za mlado sem Grkinjo strastno se vnel.

Vse dala bi deva prelestna zamé,
A skoro doživel sem črnega dne.

Prijatelje sklical sem v gosti nekdej.
Kar žid mi nesramen potrka skrivaj.

Ti z drugi piruješ, (šepetne), a znaj,
Da Grkinja tvoja te vara sedaj.

Zlatà sem mu dal in ga jedko preklel,
Služabnika vernega s sabo sem vzel.

In šla sva z rezgàtnima konjema v skok;
In duh mi je molčal v gorésti globok.

In komaj zagledal sem Grkinje prag,
Ugasnil ves čut mi je gorek in blag.

V samotno me sobo je pahnil obup —
Armenec je nánjo prižemal poljub.

Ves svet je izginil, zazvizdal je meč,
Zlodejec poljuba prekinil ni več.

Dalj časa teptal sem brezglavo telo,
Bledé in molčé ostrmeval na njó.

Še pomnim tekoče krvi ter prošnje —
Ljubezen in Grkinja — mrtvi obé.

Šal črni sem snel iznad njenih oči,
Krvavo orožje obrisal krvi.

Služabnik, ko svet je na večer pospal,
Telesi je vigel v podunavski val.

Poslej več ne ljubim prelestnih oči.
Poslej ne poznam več veselih noči,

Kot blazen oziram na črni se šal,
In v dušo zajeda se bridka mi žal.

Anton Medved.